

TURRIS INFRACTA

(Διάλογος μέσα σ' ένα δρεϊφο)
(Συνέχεια και τέλος)

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Τότε ἀρνεῖσαι καὶ τὸ πεζὸ καὶ τὸ ποιητικὸ δρᾶμα ;

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Καὶ ἀνώτερο καὶ τελειότερο γυνεῖω.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Μήπως σὲ μαγεύει ἡ ἐποχὴ τῆς Τραγωδίας ;

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Οἱ ἀρχαῖοι "Εἰλληνες, οἱ μεγάλοι "Εἰλληνες εἶχαν ἐννοήσει τὴν ἀδυναμία τοῦ ποιητικοῦ λόγου σὲ ὁρισμένα σημεῖα τῆς Τραγωδίας τους, καὶ εἶχαν αἰσθανθῇ τὴ δύναμί μου 'στὰ σημεῖα ἐκεῖνα. Ἀλλὰ δὲν μὲ μεταχειρίσθηκαν παρὰ γὰρ σὲ ἐνισχύσω καὶ μὲ ὥρισαν πρῶτοι ἐκεῖνοι, δὴ νῦν σου 'στὸ δρᾶμα.

Θαρρῶ πῶς ἐκεῖ ποῦ μὲ ἔβαλαν 'στὴν Τραγωδίαν τους ἢ θὰ εἶχες εἰμπορέσει μόνη σου νὰ ἐξέφραζες τὸ αἶσθημα 'στὸ σημεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἐγὼ τότε ἤμουν πε-
ριττή, ἢ ἐγὼ μόνη θὰ εἰμποροῦσα νὰ τὸ ἐκφράσω, καὶ τότε σὺ ἦσουν περιττή.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Σὲ αἰσθάνομαι, μὰ ἀκόμη δὲν σ' ἐννοῶ.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Μία μεγάλη ψυχὴ, μία προφητικὴ ψυχὴ, ἡσθάνθη κάποτε ἀόριστα τῆς σκλα-
βιάς μου τὸ ἀδίκημα.

"Ενας γίγας 'στὴν Τέχνη, ποῦ μ' ἐμένα ἐπόθησε νὰ ἐκφράσῃ τελειότερα ὅ,τι οἱ
"Εἰλληνες ἐξήτησαν νὰ ἐκφράσουν 'στὴν Τραγωδίαν τους, ὅ,τι οἱ μεγάλοι καὶ μακρο-
νοὶ Ἰταλοὶ πρόδρομοὶ του ἐγύρεψαν νὰ ποῦνε σ' ἓνα φωτεινὸ μῦθος τοῦ Ὁρκέως καὶ
τῆς Εὐρυδίκης, ὅ,τι πλεὺς ἐμπρὸς ὁ μεγαλειότερος πρόδρομός του ἐγύρεψε νὰ διατυπώσῃ
σὲ μιὰ τέχνη ποῦ τὴν ἀνύψωσε 'στὸ ὕψος μιᾶς θερηκείας γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

μὲ τὲς δύο Ἰφιγένειες του, μὲ τὴν Ἀλκίνοιν, ἡσθίονθη καὶ αὐτὸς τῇ δύναμει μου σὲ μερικὲς στιγμὲς καὶ τὴν ἀδυναμία σου ὅτις ἶδους αὐτὲς στιγμὲς, καὶ μέσα σ' ἓνα δράμα ποῦ ἐστοχάσθη κ' ἐλπίσας οἱ ἡγήθη κάποτε γιὰ τὸ μὴ ἀγνοῇ μὲν μου τὴ φωνίσω τις κορυφὲς τοῦ αἰσθηματος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκτὶ τοῦ φαντασμένου, μ' ἔκανε δοῦλη σου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματός του, καὶ κάποτε μ' ἔκανε γὰρ οἱ συντρέχω ἐκτὶ τοῦ μόνου ἔργου τὸ ἐκφράζει τὴ δραματικὴ στιγμὴ, καὶ κάποτε σὲ ἔρωσε μαζὺ μου ἐκτὶ τοῦ ἔργου ἰλιθίστην τὸ ἐκδηλωθῶ, θαρρῶ...

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Λὲς γὰρ τὸν Ριχάρδο Βάγνερ :

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ναί. Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ ἀντιρενθίματὶ τὸ μέγα ὄνειρόν του ἀντεντάση ὅλες τις τέχνες μαζὺ σ' αὐτὸ δράμα του. Μένει ὅμως τώρα τὸ μελετηθῇ ἀπὸ ποῦς ἐλλειπτοὺς ἂν ἐχάραξε σ' αὐτὸ τὰ ἑρῶα τους καλὰ.

Θυμᾶσαι τὴ σπλαγχνικὴ καὶ ἀγέρωχη Βροντσίλδη, ὅταν ἰσὶά φάλημα τοῦ ἥρωος Σιγφρίδ, ὅσων ἕνας χεῖμαρρος ζωῆς, ξαφνικὰ τὴ ἐπλημμύρησεν τις φάλλες της, ξυπνάει ἀπὸ τὴ μαγεία ὅσων τὴν εἶχε βυθίσει ἡ ὁργὴ τοῦ Βασίλ, καὶ ἐσταζοῦστανεύει ; Ἡ ψυχὴ της ποῦ ὅσων μέσα σ' ἓνα πλάνημα καὶ σ' ἓνα λαχτάρισμα ὀνείρου εἶχε ἀναμείνει γιὰ τόσο καιρὸ τὸν Σιγφρίδ, καὶ τὸν εἶχε προαισθανθῇ, καὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσει, μένει ἐκθαμβη ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ εὐτυχία ὅσων ἰλιθιστοῦσταν ἐμπράντι τοῦ ξακουστοῦ ἥρωος ποῦ μέσα ὀσὶν ἀγκάλῃ της φέρεται ἀνέσθαι, ὅσων ἕνας θριάμβος τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω ὀσὶν ἀδυναμία τῶν θεῶν.

Καὶ ὅλην ἐκείνη τὴν ἔκστασί της, καὶ ὅλη τὴ μέθη της ἀγάπης της, καὶ ὅλη τὴν ἀπειρὴ χαρὰ της ὀσὶν φωτόβολοι εἰκόνα της φέρεται καὶ τοῦ σφύρου τοῦ ξαναπρόβαλεν ἐμπροστί της, ὁ Ριχάρδος Βάγνερ ἰδοῦσταν τὴν ἀναπαροστήση μ' ἑμένα μόνον, μ' ἓνα κῶμα χαρᾶς, μέθης, φωτός, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάγγνα της ὀρχήστρας του.

Εἶνε ὀραῖο αὐτὸ καὶ εἶνε ἀληθινό.

Γιατὶ ποῶ λόγια θὰ ἱβάζεις σὺ ὀσὶν χεῖλη της Βροντσίλδης τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ποῶ ὀσὶν χεῖλη τοῦ Σιγφρίδ, ἐνῶ τὴν ψυχὴ τους τὴν διαπεροῦσταν τὰ κέματα μᾶς ὀκεάνιας μέθης ;

Κ' εἶνε ἀκόμη ὀραῖο, κ' εἶνε ἀληθινὸ ὅσων γιὰ μὴ στιγμὴ αἱ δύο ἥρωες, σ' ἓνα κορύφωμα τῆς εὐτυχίας τους, ἐκστατικοὶ καὶ ὀρωτοι, ἀλλήλοθωροῦσταν, ὀσὶν γὰρ θέλουν γὰρ ποῦνε κἀπὶ ἐπέρωχο ποῦ μόνον ἐμποροῦν γὰρ τὸ αἰσθανθῶν καὶ ποῦ θέλει γὰρ τὸ πῆ ἡ ψυχὴ της ὀρχήστρας.

Ἀλλ' ὅσων ὀσὶν Βαλκυρία ἡ μοῖρα φέρει τὸν ἥρωα Σιγφρίδον μέσα σὶ

δάση 'μπρός 'στη θύρα τῆς ἀδελφῆς του Σιγλίνδας τῆς ἄθελης γυναίκας καὶ σκλάβας τοῦ Οὔνδικ, ὅταν ἄγνωστοι ἀκόμη ὁ ἕνας 'στὸν ἄλλον νοιώθουν μίς' 'αὐτὰ σπλῆγχα τους νὰ γεννιέται μία ἀγάπη ἐπεράνθρωπη καὶ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε γήινο νόμο, γιατί καὶ οἱ δύο τους ἦσαν θεοῦ βλαστοί, ὅταν μὲ τὴ μέθη ἐνὸς ἑλευθέρου τοῦ, καὶ μὲ μιὰ ἡρωϊκὴ προσπάθεια ὁ Σιγμοῦνδος ξεχώνει τὸ πανίσχυρο καὶ ἀπολυτρωτικὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ πού γιὰ ὅλους τὸ σκλάβωνε, καὶ ἡ ἀγάπη τους μεθυσμένη ἀπὸ τῆς ἑλευθερίας τὴν πνοὴ γίνεται ὕμνος καὶ σκεπάζει τὴν ψυχὴ τους, τί ἐκφράζεις σὺ τότε ; Ξένη σὲ αἰσθάνομαι ἐνῶ σὲ συνοδεύω καὶ ξεθωριάζεις ἐμπρός μου ὥς πού χάνεσαι, καὶ οὔτε κανεὶς σέ προσέχει, οὔτε σὲ ἀκοίει.

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν σαλευμένη καὶ ἀπὸ τὴν πικραμένη ἀπὸ τὸ προαίσθημα τῆς μοιραίας παρακμῆς ψυχῇ τοῦ Βοτὰν ξεσπᾷ σὰν ἡφαίστειο ὁ θεϊκὸς θυμὸς γιὰ τὴν Βαλκυρία ποῦ ἐτόλμασε νὰ μὴν ὑπακούσῃ 'στὴν διαταγὴ ἐνὸς θεοῦ, πῶς 'μπορεῖς ἐσὺ νὰ εὐχῇς τὴ δύναμι τοῦ κινεῖ τοὺς κοκλῶντας καὶ γεννᾷ τὴν καταιγίδα γιὰ νὰ μοῦ παραστήσῃς τὸν θεϊκὸ αὐτὸ θυμὸ ; Τί ἐκφράζεις σὺ τότε καὶ γιατί νὰ σὲ συνοδεύω ἐκεῖ ποῦ μόνη ἔπρεπε νὰ φανερωθῇ ; ..

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Χάνουν τὰ λόγια σου ἕνα νέο φῶς μεσ' 'στὴν ψυχὴ μου, καὶ διαφορετικὴ σὲ αἰσθάνομαι ἔτσι φωτισμένη, καὶ ἀνώτερη. Ἀρχίζει τώρα νὰ γεννιέται μέσα μου ἕνας πόθος ὑποταγῆς σ' ἐσένα, καὶ τρέφει τὴν ψυχὴ μου ὁ πόθος αὐτὸς μὲ νέας ζωῆς οὐσία καὶ νέας χαρᾶς.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

..... Καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄφωνη καὶ τραγικὴ ἔκστασι πῶς μοῦ τὴν φανερώνεις ; "Ὅταν 'στὴν πλεῖσθ ἀγαπημένη του κόρη ὁ Βοτὰν ἐμπιστεύεται τὸ μυστικὸ τῆς Ἀπονης Μοίρας ποῦ μὲ τὸ στόμα τῆς σοφῆς καὶ ἱερᾶς Ἑρδας τοῦ προώριζε τὴν τελειωτικὴν παρακμὴ καὶ ποῦ σὰν τυραννικὸς ἐφιάλτης τοῦ ἐβάρυνε τὴν ὑπαρξί του ὅλη, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ψυχὴ του, στοχαστικὴ καὶ σπαραγμένη, βυθίζεται 'στὰ ἴδια τῆς ριθμὴ καὶ τὰ καθρεφτίζει, ἴσως γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ ἐκεῖ, 'στὶς ὁῖζες τῆς, τὸ αἶψο τῆς καταδίκης του, ποῦ βροίσκες τὴν δύναμι σὺ γιὰ νὰ μοῦ φανερώσῃς τὴν μαύρη αὐτὴ σιγὴ τῶν ἀβύσσων τῆς ψυχῆς ;

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Νοιώθω τώρα πῶς 'στὶς δραματικὲς αὐτὲς στιγμὲς, 'στὴν ψυχὴ τοῦ δημιουργοῦ μὲ ἀδελφῶνε μαζί σου ἡ συνθήκη καὶ ὄχι τὸ αἶσθημα.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

“Ο Ριχάρδος Βάγκερ είχε μεγάλος ‘στο μουσικό του δράμα ίσαί ποῦ ὁ ισχυρὸς υἱατρός τοῦ ἀφίνει ἐλεύθερη τὴν αἰσθητοὶ του νὰ δημιουργή. χωρὶς τὴν προστάθεια τῆς νοήσεως. “Όταν ὁμως ἐπύκνω ἀπὸ τὸ αἶσθημα βάζει τὴ σκέψη, ὅταν ἐπαγορεύει ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ εἶμαι δούλη, ἀπ’ ἀρχῆς ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ποιήσεως, ‘στο δρᾶμα, ἵσως ἡ λύμηνς τῆς μεγάλου εἴας του χλωμίζει.

“Όχι ἡ μουσικὴ νὰ ἐπηρετῇ τὴν ποίησι, ἀλλ’ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποιησις καὶ κάθε ἄλλη τέχνη, πρέπει νὰ ἐπηρετοῦν τὸ ψυχικὸν δράμα ‘στὴν ἐκτέλεσι του ‘στὴν σκητῇ, ἡ καθεμία ὅταν πρέπει καὶ ὅπως πρέπει.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

“Ένα δρᾶμα μοῦπες πῶς διανερεῖθης ποῦ θαμπὰ κι’ ἐπίρροχο φαντάζει ‘στο στοχασμό σου. ‘Στὸ δρᾶμα αὐτὸ ἂν σὲ χωρίζη ἀπ’ ἱμένα πατισσιτὰ τὸ αἶσθημά σου, νοιώθω τώρα ‘στὴν ψυχῇ μου πῶς τὸν πότο τοῦ χωρισμοῦ μας σφίγγει ἡ φωνὴ μῦς ἑψηλῆς ἀνάγκης ποῦ ἐπιβάλλει τὴν θλίψηί της.

Πές μου τ’ ὄνειρό σου, ὦ ἀδελφῇ, καὶ ὅς εἶνε ἄπορο γὰρ μέγα. Μὲ πόθο καὶ μὲ ἀγάπη θὰ σ’ ἀκούσω, γιατί ἀπὸ τὰ χεῖλη σου αἰσθάνομαι πῶς θ’ ἀναβλήσῃ ἡ ‘Αλήθεια. ‘Μπρὸς ‘στὰ λόγια σου ἀνοίγει ποθετὴ ἡ ψυχῇ μου, καθὼς ἀνοίγουν τὰ λουλούδια ‘μπρὸς ‘στὸ γόνιμο φῶς μῦς νέας χαρουργῆς... ‘Πές μου τ’ ὄνειρό σου...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

“Όνειρεύομαι ἓνα μακρονὸ ‘στο μέλλον δρᾶμα, ὅπου μέσα ὅλες ἡ τέχνες θὰ φανερώνωνται, ὅπου, ὅταν ἡ μία ἀναγκαστικὰ σὲ μὲν σιγμῇ θὰ δείχνεται, ἡ ἄλλες, ‘σὰν ὑποτακτικὲς σὲ μὲν βασιλεύουσα θὰ τὴν ἐπηρεάζου. ἡ μισαὶς θὰ λείπουν κάποτε ὁλωσδιόλου ἂν ἡ Κεντρικὴ τέχνη ἡθελὲ τὸ ζητήσῃ. Ένα δρᾶμα ὅπου μέσα ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ δεσμά σου θὰ δείχνωμαι, ὅπου ἐνῶ σὲ θὰ σιγῆς, ἐγὼ θὰ φωνάζω τὰ κορυφώματα τοῦ πάθους, βγαλμένη ἀπὸ τὴν ψυχῇ τῆς ἀρχήσεως. Ένα δρᾶμα ὅπου καὶ σὺ μέσα θὰ δρᾷς ἀνεξάρτητη ἀπ’ ἱμένα, γιατί ἐγὼ δὲν θὰ σὲ αὐτοδείνω ποτὶ, ἀλλ’ ὅπου θὰ εἶσαι καὶ ὑποτακτικὴ, γιατί θὰ προστοιμάζης τὴν φανέρωσί μου.

‘Ανάμεσα ‘στὶς ἄλλες τέχνες, νοιώθω πῶς διαφορτικὴ ξεχωρίζω.

‘Η ἄλλες ἀδελφές μου αἰσθητοποιοῦν τὴν ἰδέα καὶ τὸ αἶσθημα μὲ τίς μορφὰς τῆς ὕλης. ‘Υπάρχουν ὁμως ‘στὴν ψυχῇ κορυφές καὶ βίβη ποῦ δὲν βρίσκουν μορφῇ ‘στὴν ὕλη γὰρ νὰ αἰσθητοποιηθοῦν. Καὶ γι’ αὐτὲς τίς κορυφές, καὶ γι’ αὐτὰ τὰ βίβη, χρειάζεται ἡ τέχνη ποῦ, ἀμέσως φανερώνει χωρὶς τῆς ὕλης τὴ βοήθεια. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄμεσος φανέρωσις τῆς ψυχῆς ποῦ κρέβεται μέσα ‘στὴν ὕλη.

Καὶ σένα ἄλλη σὲ θέλουνε ‘στὶς μορφές σου, ἀλλὰ νοιώθω τώρα ὅτι ὁ ποιητικὸς λόγος εἶνε ὀλιγάτερος τοῦ ἡχου.

Θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπ' ἐσένα, καὶ μόνον θέλω, μέσα 'στὸ δρόμα, ὅταν δὲν εἶμαι τῆς φύσεως περιγραφικὴ, γὰρ νὰ μὴ κοπῇ ἡ δροῖς, νὰ μὲ συντρίχει ἡ Μιμικίη, ποῦ θὰ φανερώνηται κάποτε μὲ ἀπαλές, κάποτε μὲ ζωηρές, 'σὺν ἄλλες κινήσεις, ὅπως φανταζοῦν 'στὰ δρόματα τῶν ὄντιων. Καὶ ὅπου θὰ δείχνωμαι 'στὸ δρόμα, θὰ στέχωμαι ἐνυπνίου σου, καὶ ἐνυπνίου μου. Θέλω νὰ στέκεται ἡ Σιωπή, τοῦ ἀνεκφράστου ἐνυπνίου ἐρμηνεύτρια, ἐκεῖ ποῦ σὲ μὴ ἐνυπνίου φρικίσαι χαρῆς ἢ τραγικῆς μέθης, ἢ ψυχῆς τῶν ἀκροατῶν θὰ μεταφράζονται εἰσιμιες νὰ ἀπλωθοῦν εἰς τὸ ἄπειρον, νὰ συγχωνευθοῦν μὲ τὸ θεῖον.

Καὶ θέλω κάποτε, σὲ μερικὲς σπάνιες στιγμῆς, ἐνῶ κάποιος στοχαστικὸς ἦρως τοῦ δρόματος, ἄφρονος καὶ ἀγαρπασμένος ἀπὸ ἓνα ἐνυπνίου ἀνατρίχισμα χαρῆς ἢ ὀδυρσμοῦ τραγικότητος θὰ ἀδραγῇ, νὰ φανερώνηται μαζί μου ἡ "Ορχήστρα, 'σὺν ἓνα μυστικὸν σύμβολον τῶν ἰσχυρῶν ὁντομῶν τῆς ψυχῆς.

Καὶ οἱ ἥρωες τοῦ δρόματος ποῦ προφητεύω, θέλω νὰ εἶνε ὅλοι βγαλμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴ πραγματικὴ ζωὴ, γιατί' ἐγὼ ἀπὸ τὴ ζωὴ βγαίνω, καὶ ἂν κάποτε, γὰρ νὰ ἀγναντεύσω τὸ ἐπερφοικὸν καὶ τὸ θεῖον ἀνβαίνω ἐνυπνίου ἀπὸ τίς ἄλλες ἀδελφές μου τέχνες, ἅς μὴ τὸ ἔχουν τοῖτο οἱ δημιουργοὶ μου γὰρ κανόνα καὶ ἅς μὲ αἰσθανθοῦν τῆς ζωῆς ἐνυπνίου ἐρμηνεύτρια. Καὶ ἅς μὲ αἰσθανθοῦν ἐνυπνίου ἐρμηνεύτρια τῆς ζωῆς ποῦ δημιουργεῖ ὁ ὅ,τι λέγεται καλὸν ὁ ὅ,τι λέγεται κακόν, γιατί' ἐγὼ τὴ ζωὴ τὴν ἄγορῃ τὴ μασῶ.

Μισῶ τίς ψυχῆς ποῦ τίς δεσμεύει ἡ σάτυρ σάρκα, γιατί' καὶ αὐτὲς σάτιες εἶνε καὶ ἄγονες καταδικασμένες στὸν μαρτυρισμό.

Κ' ἔτσι μ' ἀρέσει νὰ ἐρμηνεύω αἰσθημάτων καὶ πάθη σὺν τὴ φλογισμένη, τὴν ματαικὴ τὴν ζηλότυπὴ ἀγάπῃ τοῦ "Οθέλλον, 'σὺν τοῦ "Ἰάγον, τὰ κρύφια, τὰ ἀραχνιασμένα σκοτάδια τῆς ψυχῆς, 'σὺν τῆς Κάμμεν τὴν ἐπεράνθρωπῃ καὶ ἀπολυτρωτικῇ ἀγάπῃ, 'σὺν τῆς Σαντούτσας τὴν ξεχειλίζουσα ὁδύνη ποῦ καταρτίζεται.

Καὶ θέλω τὸ δρόμα αὐτό, ὅπου ἡ φανέρωσίς μου ὀλιγόχρονη ἴσως θὰ εἶνε καὶ σπάνια, ἀλλὰ φωτεινὴ καὶ ἀνώτερη, ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο 'στ' ἄλλο, νὰ τὸ στολίσῃ ἡ "Ωμορφιά, ἡ πλαστικὴ ὠμορφιά, ποῦνε ὁ κυρίαρχος νόμος τῆς Τραγωδίας τῶν "Ελλήνων, ποῦ πρέπει νὰ εἶνε ὁ αἰώνιος νόμος τοῦ θανάτου κάθε ἐποχῆς.

Τέτοιο εἶνε τὸ ὄνειρό ποῦ μεθύει καὶ ποῦ μαγεύει τὴν ψυχὴ μου.

Τέτοιο εἶνε τὸ Μουσικὸν Ἄσμα ποῦ τὸ προσημαίνεται ἡ ψυχὴ μου καὶ ποῦ ὁ στοχασμός μου τὸ πλῆθει, ὅπου μέσα, ἄλλην ἀποστολὴ σοῦχι προσορᾷ τὸ αἰσθημὸν μου.

Κατεῖς δὲν ἀντιστίζεται 'στῆς Μοῖρας τὴ θέλησί, τὸ ἀδελφί, κ' ἡ Μοῖρα θέλει νὰ χωρισθοῦμε γὰρ πάντα.

Κλαῖνε πίσω μας οἱ αἰῶνες ποῦ μᾶς ἐπεφάνωσαν ἀλλ' ἐμπροστί μας χαμογελᾷ ποθεῖν τὸ μέλλον, καὶ τὸ χαμόγελό του αὐτὸ προαναγγέλλει ἓνα θρίαμβο τοῦ "Ανθρώπου.

Γεώργιος Λαμπελέτ.